

черно стои срѣдъ рѣката, върти се и плиска. — Рогатиятъ се кжпе. — Помисли си дѣдо Маньо за дявола и се прекръсти. Стори му се, че рѣката още повече взе да шуми. Дѣдо Маньо се обърна и хукна надире. Блѣсна се въ единъ вратникъ и извика: — „Тичайте, братя, скоро тичайте съ дървета и колове, дяволътъ въ рѣката се кжпе!“

*

Въ село всички се смѣха. — Това, гдето се сторило на дѣда Маня за разбойникъ или дяволъ, било неговата сѣнка, но нали е пиянъ човѣкъ, — не се сѣтилъ.

А дяволътъ въ рѣката — това билъ долапътъ за щавене на кожи. Той и сега продължава весело да си плиска, като че се присмива на дѣда Маня.

Богданъ Овесянинъ

МАЛКИЯТЪ РИБАРЪ

Въ едно слънчево утро стояхъ край брѣга на морето въ захласъ предъ блѣскавата му ширь.

По едно време чухъ задъ себе си стѣпки и, още не бѣхъ се обърналъ, задъ мене прозвуча гласъ:

— Господине, искашъ ли прѣсна риба?

— Че ти нѣмашъ никаква риба. Отгдето ще я вземешъ? — Запитахъ момчето, което не снемаше погледъ отъ мене.

— Ти ми кажи само — искашъ ли. Отгдето ще я взема, не питай!

— Щомъ е прѣсна, ще я купя. Но трѣбва да зная, ти отгдето ще я вземешъ.

Момчето ме изгледа съ известно недовѣрие и продължи:

— Ти откъде си?

— Отъ София.

— Кога си дошелъ и ще се бавишъ ли тука?

— Тази сутринъ пристигнахъ и следъ обѣдъ заминавамъ.

Разбрахъ, че момчето ме разпитва отъ нѣкаква предпазливостъ. Видимо успокоено, то каза:

— Ела тогава съ мене! — и заслиза по брѣга. Когато бѣхме край самата вода, обърна се, като че искаше да провѣри — следвамъ ли го.

Оттамъ бѣха натрупани навжтре въ морето едри ка-